

dene og bvoele ved, hvad der allerede er fremhøvet i Betænkningen, at der ikke her er Tale om nogen Forseelse. Det er jo nemlig det Særegne ved Markfredsbestemmelser og lignende Bestemmelser, at der ikke er Tale om Forseelser; thi, kommer en Mand's Dyr bort fra hans Grund og ind paa en andens, saa maa han betale, om han end har været nok saa forsigtig. Det vil jeg, som sagt, ikke lægge Vægt paa, thi gjorde jeg det, vilde det ærede Medlem saa rimeligvis spørge mig, hvorfor man da bruger Ordet „Bøder“, naar der ikke foreligger nogen „Forseelse“, hvortil jeg isvrigt kunde svare, at „Bøder“ dog nok er brugt saaledes andetsteds, jfr. Danske Lovs Udtryk i 6—10—4: „bøder Skaden“. Jeg skal derimod bemærke, at, forat hele det mørke Billede, som det ærede Medlem oprullede, som blivende en Følge af den omtalte Bestemmelse, Billedet af, hvorledes det bortgaaede Dyr, denne Marodør, gaar stedse videre og først kommer hjem behængt med en Masse Ufredsbøder, skal holde Stilt, saa maa det dog forudsættes, at Cieren har gjort sig skyldig i nogen Forseelse. Thi der maa jo dog hengaa nogen Tid, før Alt kan foregaa; men det er nu netop det, som vi fordre, at Dyrets Cier i Markfredens Interesse skal have et alvorligt og flittigt Indseende med sit Dyr. Naar hans Dyr er paa et eller andet Sted, saa maa der dog gaa nogen Tid hen, inden det kommer ind paa Naboens Grund, og Cieren skal holde stadigt Tilsyn med, om hans Dyr er paa hans Grund eller paa Marsch. Gjør han det ikke, har han allerede en lille culpa paa sig; der foreligger da allerede en lille Skjodesløshed, og han bør derfor med Rette bøde flere Gange. Men isvrigt er jo Bestemmelsen i første Stykke af Forslaget under Nr. 12, som sagt, allerede bleven forsvaret fra forskjellige Sider, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved den.

Der var et andet Punkt i det samme Forslag, hvorved det ærede Medlem for 9de Kred's (Estrup) havde Betænkning, og med Hensyn til hvilket der af ham er stillet et Underændringsforslag, og det er Spørgsmaal om de herreløse Hunde. Det tror jeg, vil vinde Tilslutning her i Thinget, og det er, at

de Hunde, hvortil Udvalget hermed har villet sigte, bør gjøres fredløse. Der er noget Utaaleligt i, naar disse erfurrerende Dyr, den ene Laban efter den anden, f. Ex. i Kjøbstæderne, tage sig deres Eftermiddagsture paa Markerne rundt om disse og derved anrette megen Ufred; de løbe og plukke i Ulden paa Faarene, de bide dem osv. osv. Dette er Tilfældet paa mange Steder, og jeg tror, derfor, at det vil vinde ubetinget Tilfredshed hos de fleste Jordbrugere, at man gjør saadanne Hunde fredløse. Om nu disse Hunde i Udvalgets Endringsforslag ere betegne rigtig, det skal jeg derimod indrømme ganske vist kan være tvivlsomt. Udvalget har ikke vidst at finde noget bedre Udtryk. Det sigter, som jeg sagde før, ikke derved til Hunde, som ere eierløse, men til Hunde, som i det givne Dieblift ere herreløse, o: som ere uden Herres Medfølge. For den, der vil anvende den i Bestemmelsen givne Ret, tror jeg ikke, at det vil være saa vanskeligt at adskille mellem de Hunde, der ere herreløse, og dem, der ikke ere det. Selv Sægeren er med al Afgjælfte for den Ret, som en Sæger har, ogsaa pligtig til at holde sin Hund indenfor sit Kalderum, om jeg maa sige dette Udtryk, eller indenfor et saadant Omraade, at han har et vist Herredømme over Hunden, og er Hunden væk fra ham, saa maa han finde sig i den Risko, at der sker noget Galt i Genhold til den nævnte Bestemmelse. Det er jo heller ikke et Forhold, der i andre Retninger er ukendt i vor Lovgivning, idet der er andre Dyr, som maa være indenfor deres Ciers Syns- eller Rækkeverne, for at han skal have Ret over dem. Jeg kan saaledes f. Ex. nævne Bier. Det er altsaa en berettiget Forskjel, der her gjøres. Naar en Jagthund, hvortil det ærede Medlem (Estrup) jo nærmest sigtede, kommer for langt bort, kan den let blive omstreifende; men, saalænge den er indenfor sin Herres Naaderum, er den ikke omstreifende. Jeg tror saaledes ikke, at man vil kunne kalde den Hund, der streifer ud efter en Hare, for omstreifende. Kan der foreslaas et bedre Udtryk for at betegne det Samme, skal Udvalget, som sagt, være særdeles villigt til at gaa ind derpaa; men, selv det at gjøre de omtalte Hunde fred-